

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4368/2018
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Цветић, адвокат из ... и тужиоца ББ из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6409/14 од 22.01.2016. године, у седници већа одржаној 04.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6409/14 од 22.01.2016. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6409/14 од 22.01. 2016. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 21512/12 од 24.07.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се утврди да је Република Србија својим радњама односно поступањем Првог основног суда у Београду и то судија Сања Буква са судијама поротницима Ружицом Љубеновић и Душанком Николић Ковачевић, наводом у пресуди П 2339/10 од 19.12.2012. године да је првотужила АА „сада покојна“ повредила права личности тужилаца. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се обавезе тужена да им на име нематеријалне штете због повреде права личности и претрпљених душевних болова исплати износ од по 690.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженој накнаде трошкове парничног поступка у износу 16.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6409/14 од 22.01.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложили су да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађања, уједначавања судске и новог тумачења права.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно је да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

Тужиоци су поднели тужбу ради накнаде нематеријалне штете због повреде права личности и претрпљених душевних болова, с обзиром да им је наводом „сада покојном АА“ садржаним у пресуди Првог основног суда у Београду П2 4942/12 од 19.12.2011. године, повређено право личности и то тужиљи АА, као лицу на које се навод односи, као и тужиоцу ББ као учеснику у поступку у коме је донета наведена пресуда. Правноснажном пресудом, против које је ревизија изјављена, одбијен је тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете, оценом да спорни навод садржан у судској одлуци од 19.12.2011. године нема значај неправилног и незаконитог рада суда, због чега нема ни штетне радње као услова за одговорност тужене, већ да је реч о очигледној грешци у писању, која се може исправити у свако доба (чл. 362. ЗПП). Врховни касациони суд налази да су судови, приликом одлучивања о основу одговорности тужене због неправилног и незаконитог рада суда, питање ове одговорности ценили уз примену материјалног права које не одступа од правних ставова Врховног касационог суда, изражених у одлукама са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, при чему уз ревизију нису приложене другачије правноснажне или ревизијске судске одлуке, које би указивале на другачији закључак.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, јер из наведених разлога произлази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско – правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари ради утврђења повреде права личности и накнаде нематеријалне штете поднета је 31.10.2012. године, а вредност предмета спора побијаног дела у односу на тужиљу и тужиоца, који нису јединствени супарничари у смислу члана 210. ЗПП, износи по 690.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић